

LEVEN,

DOOR

P. OTTEN.

Wat was de lang geleden, donkre tocht
 Door de eindeloze, grijze schemering,
 Waaruit mijn dof, slaapdrongen hart geen ding,
 Geen naam bewaren mocht?

En wat dit leven in het gele licht?....
 Daar ging een venster open en ik zag
 De ruimte voor mij uitgebreid — de dag
 Bescheen mijn handen en gezicht.

De vlakke wereld was vol groen gewas:
 Zonnige boomen negen waaiend loover,
 En altijd dreven nieuwe wolken over,
 En dieren liepen in het gras.

En vele menschen gingen langs mij heen,
 Eenzelvig enklen, vreemd en angstig, maar
 De meesten druk en pratend met elkaar.
 Zij hoorden de eigen stem alleen.

Eén vrouw nochtans.... Zij droeg haar eenzaam part
 Aan leed in donkere oogen — en ik nam
 Haar hand in mijne, als zij naderkwam.
 Zij woonde voortaan in mijn hart....

En dan het diepe wonder van een kind,
 Het argelooze.... O het zoet gerucht
 Van 't kleine blijde mondje, dat niets ducht
 In 't zwellend ruischen van den avondwind....

.....
 Tot eens een stille, onzichtbre hand het raam
 Zal blinden, en weer grijs en eindeloos
 De reis begint — Blijft van deez lichte poos
 Mij niets bewaard, geen ding, geen naam?